

[Justitsministeren]

højesteretspræsident Peter Christensen, og fået at vide, at udvalget snart kunne være færdigt, men, tilføjede jeg, det betyder, at vi ikke kan få høringsrunden, inden forslaget bliver fremsat, men at vi må have den efter.

Der er gjort bemærkninger om, hvorvidt man nu ville lytte til de mange, der skal høres i denne sag, også en række indvandrerorganisationer og -foreninger, altså om vi nu får lejlighed til at få at vide, hvad de mener. Det gør vi. Den 20. januar, altså samme dag som lovforslaget blev fremsat, blev betænkningen sendt til høring, og vi får altså lejlighed til i de kommende par måneder at høre fra ministerier, organisationer og andre, alle, vi har kunnet finde med interesse for denne sag, hvad deres mening er.

Jeg har også sagt i udvalget, hvis jeg må referere det – og det må jeg vist godt, når jeg refererer, hvad jeg selv har sagt – at når vi fremsætter forslaget på et tidspunkt, hvor høringen ikke er tilendebragt, og hvor vi ikke kender resultatet, må vi selvfølgelig alle og i særlig grad jeg selv vise åbenhed over for det, der kan fremkomme som følge af denne høring. Dermed er det med det samme sagt i forbindelse med det lovforslag, vi skal behandle. Jeg har ment det rigtigt at fremsætte det forslag, som flertallet har stillet, fordi jeg er enig i det, fordi det opfylder, hvad jeg har sagt om indvandrerstop og udvisningsmuligheder for kriminelle.

Men hvis man kommer på bedre ideer, en måde, hvorpå man kan anføre noget, så man giver yderligere retssikkerhed, mener jeg da, at vi alle skal være åbne over for at få drøftet det igennem i udvalget; det er netop meningen med det. Jeg kender ikke noget bedre sted at gå hen end folketinget, når det drejer sig om at drøfte en sag og få problemerne klaret, og jeg synes også, at de ordførertaler, der er holdt, viser, at det også er indstillingen hos folketingets medlemmer. Vi skal jo så søge at tale os til rette om forskellige ting.

Jeg vil gerne sige noget i anledning af, hvad hr. Ole Espersen sagde om, hvorvidt man kan anvende domstolene i videre omfang end foreslået, hvor det jo er i forbindelse med kriminelle sager, at spørgsmålet om domstolsprøvelsen kommer frem. Det vil vi gerne undersøge, men jeg tror nok, der er en grænse for, hvor langt man kan gå. Vi skal jo også være klar over problemets størrelsesorden. Det er hr. Ole Espersen selvfølgelig,

men jeg synes lige, jeg vil nævne det fra betænkningen.

Når vi drøfter spørgsmålet om afvisninger og udvisninger, må vi være opmærksomme på, ikke alene hvor mange der søger, men også hvor mange udlændinge der kommer her til landet. Det er i forhold til tidligere et formidabelt tal, som vi i almindelighed kan glæde os over, for vi er selvfølgelig glade, fordi mange mennesker søger her til landet. Men det giver også problemer, når vi kommer til at stå over for dette, at mange af dem kunne ønske at blive her i en situation, hvor vi har et indvandrerstop. Som det fremgår af betænkningen, passerer 15 millioner udlændinge hvert år den danske grænse, altså 3 gange så mange, som bor her. De fleste kommer selvfølgelig på kortere besøg og som turister osv., det ved vi alt om, og der er også en del af dem, der kommer flere gange. Men det viser noget om problemets størrelsesorden, og hvis vi skal ind på, skal vi sige alt for vide rammer med hensyn til prøvelser af forskellig art, domstolsprøvelser o.lign., skal vi altså også se på, om vi kan holde til det, for jeg tror, hr. Ole Espersen er ganske enig med mig i, at vi ikke skal indføre en retssikkerhedsgaranti, som vi så af den ene eller den anden grund må opgive igen, for så er det bedre at gå lidt mere trinvis til værks og prøve i første omgang med dette. Nu lader vi i hvert fald domstolene komme ind, når det drejer sig om sager, der i øvrigt behandles ved domstolene, altså i forbindelse med kriminalitet, ligesom flygtningespørgsmålene også skal klares på en anden måde, idet det særlige nævn skal tage sig af disse forhold.

Hr. Ole Espersen nævnte et andet område, hvor vi måske kunne ændre noget. Han sagde og med rette, at det egentlig er uheldigt, at det altid er dem, der har gjort sig skyldige i kriminalitet, vi kommer til at drøfte i forbindelse med udvisninger. Deri er jeg enig, også af en anden grund end den, hr. Ole Espersen nævnte. Man kan få medlidenhed med alle, der bliver udsat for vanskeligheder, der rammer dem selv og deres familier, men personlig føler jeg en langt større medlidenhed med dem, der bliver ramt af et eller andet mindre, måske en formel overskridelse el. lign., end med dem, der har gjort sig skyldige i kriminalitet. De debatter, der har været i forskellige medier, forstår jeg måske ikke helt så stærkt har dette sigte, når det drejer sig